

bắn loạn đến cực độ, nên em nói mỗi lúc một khác..

Sau những phút tâm sự sống động, cặp tình nhân bắt hạnh lại chìm vào cảm lặng. Trương Thiều có vẻ sợ phải trò chuyện hơn là Bạch Diệp, hẳn sợ đối thoại cũng như sợ sự thật phũ phàng. Hắn ngồi thu hình trong góc ca-nô, mắt băng khuônngó bờ biển đen trắng đang tiến dần, tiến dần về phía hai người.

Mãi đến khi ấy Trương Thiều mới lưu tâm đến sức mạnh khác thường của chiếc ca-nô mảnh khảnh. Về chiều dài và chiều ngang, nó chỉ bằng chiếc xe hơi Hoa kỳ, nhưng về trọng lượng nó nhẹ hơn nhiều. Vỏ thuyền nhẹ, động cơ lại lớn nên nó phóng nhanh như tên bắn. Hồi học điệp báo ở Liên xô, hẳn chỉ tốt nghiệp khóa lái xe hơi, hẳn định theo học khóa lái thuyền máy song thượng cấp đã gửi hắn về Hà nội, Tuy vậy, hẳn cũng am hiểu những nguyên tắc cơ bản của kỹ thuật điều khiển ca-nô, trên một phạm vi nào đó lái xe hơi nguy hiểm hơn, song về khó khăn tài lái ca-nô có lẽ khó khăn hơn nhiều, nhất là lái ca-nô trong những cuộc rượt bắt trên biển động.

Chiếc ca-nô Bạch Diệp đang lái được trang bị một động cơ mạnh kinh khủng, Trương Thiều từng

ngồi trên những thuyền máy gần 200 mã lực loại đồ sộ nhất trên thị trường, nhưng so sánh với nó thì chẳng thấm vào đâu, ít nhất nó từ 300 hoặc 400 mã lực trở lên, khi cần nó có thể bỏ rơi những con thuyền máy nổi tiếng chạy nhanh của lực lượng tuần duyên.

Ca-nô lướt êm ru trên sóng.. Chạy nhanh động cơ êm ru đã dành, chạy thật chậm nó cũng êm ru không kém, hơn thế nữa, sóng biển trên bãi Thùy vân không lấy gì làm hiền lành những đêm có nhiều sương mù và gió lớn, vậy mà nó không hề trông tránh.

Trong chốc lát, tiếng động cơ đã tắt, Bạch Diệp lệ làng khóa công-tắc. Ca-nô đã ghé sát bờ. Không một ánh đèn nào từ trên bãi cát chiếu xuống. Lúc chưa vào đến bờ, Trương Thiều biết chắc đó là bãi Thùy vân, với ngọn hải đăng, hang Dơi, và hòn Bà, những dãy đồi cát trắng hều cao vài ba chục mét với rừng cây dương liễu, và rặng núi Long hải trùng điệp, nhưng đến lúc ca-nô ghé sát bờ và Bạch Diệp ra hiệu cho hắn nhảy lên bộ hẳn lại hoang mang, mắt nhìn đảo đảo, cố chọc thủng màn sương và màn đêm đang liệm kín cảnh vật. Hẳn không còn nhìn thấy núi đá, cây cối và đồi cát quen thuộc đâu nữa. Bãi biển trước mặt

hắn trở nên xa lạ, vô cùng xa lạ, xa lạ hơn cả những tháng, những năm hoạt động trong hàng ngũ GRU số viết...

Như thường lệ, Bạch Diệp đã đặt chân lên bãi cát trước hắn, và chia tay cho hắn nắm. Hai người vừa đứng thẳng trên nền cát ướt nhũn thì từ bên trái chiếu tới một tia đèn bấm màu đỏ.

Sáng, tối, sáng, tối, ngọn đèn liên lạc mở tắt đúng 4 lần, Bạch Diệp đáp lại bằng ba tia đèn bấm màu xanh.

Trời tối om om, Trương Thiệu phải nhìn xuống cát, dựa vào ánh sáng lân tinh của vỏ trai sò mới khỏi lạc đường trong khi Bạch Diệp bước nhanh thoăn thoắt, như thê nạng đeo kiếng hồng ngoại tuyến.

Hai người vượt qua bãi cát hơi nghiêng, lên đến đường lộ phía trên. Đèn ám hiệu lại tiếp tục tắt. Sau cùng, Trương Thiệu nghe tiếng chân người và tiếng người nói.

Một gã đàn ông Trương Thiệu không thấy rõ mặt li nhí chào Bạch Diệp. Gã đàn ông không thêm đề ý đến Trương Thiệu. Và lại, Trương Thiệu cũng đang bận quan sát chiếc xe chở hàng bí bưng nằm thườn trên vệ đường. Gã đàn ông mở cửa sau đoạn nói:

— Lên rồi ta đi.

Gã đàn ông chỉ thốt ra vắn vắn 4 tiếng ngắn ngủi bằng giọng khàn khàn như giọng vịt đực. Rồi cửa sau xe đóng lại kêu sầm. Mới trèo lên xe, chưa an vị, Trương Thiệu đã chắt lưỡi ngạc nhiên và thán phục. Cửa xe mở ra, bên trong xe hoàn toàn tối, nhưng sau khi cửa đóng chặt lại thì đèn trên xe lại bật sáng, không khí mát rượi.

Thì ra cái cam.nhông-nét bề ngoài cũ kỹ sộc sộc, như sắp sửa bị vứt vào nghĩa trang xe hơi này lại là một văn phòng đầy đủ tiện nghi hiện đại, kể cả máy điều hòa khí hậu, bàn ghế đề ăn, giường ngủ kéo lên, kéo xuống bằng điện, và đặc biệt có cả phòng vệ sinh nước nóng, nước lạnh hẳn hoi nữa.

Tuy vậy, sự ngạc nhiên và thán phục của Trương Thiệu chỉ diễn ra trong vòng một phút đồng hồ. Vì đối với hắn, những tiện nghi được giấu bên trong xe hơi chở hàng không phải là chuyện lạ. Hầu hết cơ quan điệp báo trên thế giới đều có những loại xe tương tự.

Và riêng hắn, hắn đã có ít ra một vài cơ hội ngồi trên xe chở hàng này ở trung tâm thủ đô Sài Gòn.

Vi đây là một trong những chiếc cam.nhông-nét đặc biệt của ông Hoàng...

Thảo nào... giờ đây Trương Thiều mới hiểu rõ ngọn ngành... Ban đêm bờ biển Vũng Tàu được đặt trong vòng kiểm soát nghiêm mật của đội tuần duyên, thế mà ca-nô của Bạch Diệp vẫn chạy lui, chạy tới phây phây. Ban đêm mọi trục giao thông từ vĩ tuyến 17 xuống đến mỏm Cà mau đều được canh phòng chặt chẽ, con đường Vũng Tàu-Saigon còn được canh phòng chặt chẽ hơn nữa, và chặt chẽ hơn thế nữa là bãi biển Thùy vân, mà một phần lớn là khu quân sự cấm người lạ xuất nhập... thế mà nhân viên GRU vẫn đậu xe phây phây, Bạch Diệp ghé ca-nô phây phây, và mọi người phây phây tiến ra đường lớn...

Trương Thiều liếc nhìn Bạch Diệp. Nàng đang cầm cúi đọc những giòng chữ đánh máy li ti trên tờ giấy trắng nhỏ. Nàng đọc đi đọc lại nhiều lần rồi châm diêm đốt cháy tờ giấy thành than, bỏ vào chậu xừ ở góc xe, giựt nước cho cháy hết.

Hắn hỏi nàng :

— Lệnh công tác ?

Bạch Diệp chùi bàn tay ướt vào vạt áo :

— Vâng. Em sẽ cùng đi với anh đến cuối lộ trình FM.

— Xe chở chúng mình đi đâu ?

— Không biết. Nhưng anh yên tâm. Hắn là

nhân viên của ông Hoàng. Chiếc xe chở hàng này cũng là của ông Hoàng. Hệ thống an ninh của ông Hoàng sẽ hộ tống anh ra khỏi Miền Nam. Tuy nhiên, ông Hoàng...

Bạch Diệp mân mê cái mù-soa trắng thêu chữ HT ở góc nàng đang cầm trong tay. HT là chữ tắt của Hoài Trương. Đưa con thâu yêu của nàng đã bị bắt cóc, song khăn mặt thêu tên nó vẫn luôn luôn ở trong người nàng. Cái mù-soa thêu chữ đỏ như có mãnh lực ghê gớm bắt nàng ngưng nói. Nàng không muốn đặt câu hỏi với Trương Thiều nữa. Vì nàng có linh tính là hắn sẽ giấu nàng.

Dưới ánh đèn trong xe hơi kín mít điệp viên GRU kiểm điệp viên Sở Mật vụ Trương Thiều thoáng gặp một tia mắt sáng rực của nữ nhân viên giao liên GRU Trần trung Bạch Diệp. Hắn hơi chột dạ. Song hắn trở lại vui ngay vì nàng đã vui với hắn :

— Anh uống cà phê với em cho đỡ buồn ngủ nhé ?

Thứ vài ba đêm thì ăn thua gì, Trương Thiều phải kéo trắng cả tuần lễ mới có thể buồn ngủ. Hương hồ bên cạnh hắn còn có người yêu vừa được tái ngộ sau mười mấy năm trường xa cách. Bởi vậy hắn chỉ đáp lại lời mời của nàng bằng nụ

cười vô thương vô phạt, ngụ ý có cà-phê nhấm nháp càng tốt, thiếu cà-phê cũng chẳng sao.

Bạch Diệp mở ngăn tủ gắn vào sườn xe. Té ra cái tủ nhỏ bằng sắt tây này giấu phía sau cái bếp ga và cái tủ lạnh nhỏ xíu. Cà-phê được pha sẵn đựng đầy chai, màu nâu sẫm lỏng lẻo. Bạch Diệp rót cà-phê vào hai cái ly giấy của Mỹ. Xe Mét-xê-đét thượng hạng của vua dầu hỏa thế giới cũng được trang bị tiện nghi bếp ga, tủ lạnh tối tân đến như thế này là cùng... Bạch Diệp chỉ ấn nhẹ là hai cái ly giấy tuột vào tay, nàng ấn lần nữa, cà-phê chảy tuôn ra, tiếng kêu lanh tanh, hòa trộn với tiếng máy điều hòa khí hậu và tiếng động cơ xe cam-nhông nét kêu rì rầm ngoài xa, làm cho Trương Thiệu lảng lảng...

Hắn rón rén đỡ lấy cái ly đầy tràn cà-phê. Mùi cà-phê phin rang chín vừa vặn, pha bằng nước lọc đun sôi, nhẹ xông lên mũi hắn. Lòng hắn trao dâng một niềm hoan lạc không tên.

Hắn nâng ly cà-phê thơm ngon lên miệng, nhắm nghiền mắt, và uống luôn một hơi. Cà-phê nóng nên uống từng hơi, nhưng cà-phê lạnh nên uống cạn ly mới khoái. Uống xong, hắn dựa lưng vào ghế. Bạch Diệp dăm dăm nhìn hắn.

Ơ hay, cà-phê làm tỉnh ngủ, tại sao Trương

Thiệu lại riu mắt. Hắn lắc đầu mấy cái để kiểm soát xem cảm giác buồn ngủ này có thật hay do tưởng tượng tạo ra. Trong khi đó, mí mắt hắn cứ chập vào nhau miệng hắn há rộng ra và hắn bắt đầu ngáp, hắn ngáp luôn bốn năm cái muốn trẹo quai hàm.

Thần kinh hệ của hắn vẫn còn sáng suốt nên sau cái ngáp cuối cùng hắn thu hết cường lực trong cơ thể vào nhỡn tuyến và nhìn chòng chọc vào mặt Bạch Diệp. Hắn thấy nàng có vẻ nghiêm nghị khác thường. Hắn không thể nói thành tiếng vì cổ họng đã bị chặn cứng nên hắn muốn phát biểu ý kiến bằng nhỡn tuyến.

Song thị giác bén nhạy của hắn cũng không tuân lệnh hắn nữa. Người ta đặt tên hắn là Thiệu-mù không phải là không có tinh cách tiền định. Mắt hắn vẫn mở mà hắn chẳng nhìn thấy gì cả. Một thứ thuốc mê khác thường pha trong cà-phê đã làm hắn mù tịt. Hắn vốn có mũi và lưỡi rất tốt, bất cứ mùi vị nào cũng bị hắn khám phá dễ dàng. Không may cho hắn, cà-phê vừa ngọt lại vừa đắng nên giác quan cửu khôi của hắn không phân biệt được chất thuốc mê.

Hắn biết bị đầu độc thì đã muộn.

Trương Thiệu ngã gục vào góc xa hơi. Tuy

nhiên, trước khi bất tỉnh, hắn còn cố moi óc để tìm giải đáp cho những câu hỏi hóc búa. Tại sao Bạch Diệp lại lừa mình uống cà-phê có thuốc mê?

Hắn hy vọng đó là thuốc mê chứ không phải thuốc độc. Hắn ngoẹo đầu, mắt nhắm nghiền, ót vập mạnh vào lưng ghế.

Trương Thiều đã hoàn toàn mê man.

Không khí trong cam-nhông-nét vẫn mát rượi. Ngoài trời, gió thổi mạnh nhưng không khí lại nóng hừng hực, vì xe hơi đã rời xa bãi biển, rời xa vùng đất khỏe khoắn, rời xa thị trấn dưỡng sức Vũng Tàu, để chạy về hướng thủ đô Sài Gòn.

Không khí mát rượi, thế mà Bạch Diệp lại rút mù-soa lau mồ hôi. Những giọt mồ hôi trái khoáy đổ ra như nước mưa trên trán, trên má và trên mũi nàng. Trong khi thấm mồ hôi, bàn tay nàng hơi run. Không hiểu nàng run tay vì thân thể bị trúng cảm, hay nàng run tay vì sợ hãi. Nếu Trương Thiều còn tỉnh, hắn có thể tìm ra lý do.

Nhưng hắn đã ngủ say.

Bạch Diệp lại thấm mồ hôi. Cái khăn lụa vàng của nàng đã ướt sũng, càng lau nàng càng cảm thấy ớn lạnh. Nàng vứt mù-soa xuống ghế, ngoắc nhìn tình nhân bất tỉnh, ngoắc nhìn cái ly giấy đựng cà-phê thơm ngát ném lỏng chông trên

sàn xe, ngoắc nhìn chính bóng mình trong tấm gương lớn đối diện.

Những giọt nước tiếp tục chảy trên mặt nàng.

Thay vì bờ hỏi, những giọt nước này lại là nước mắt. Nàng mãi khóc tí tí nên không để ý đến tiếng động chung quanh. Song nếu nàng tỉnh tại nàng cũng không thể biết được tài xế đang làm gì ở băng trước. Vì phía trước đã được ngăn đôi với phía sau bằng một tấm sắt dày.

Tài xế đang phóng nhanh bỗng giảm bớt tốc lực.

Hắn lái bằng tay trái, còn tay phải luồn ra sau đây ở cửa ăn thông với phía sau xe sang bên. Ở cửa được đẩy ra, để lộ một tấm gương hình chữ nhật. Qua tấm gương giá này, tài xế có thể nhìn thấy rõ ràng phía sau, người ở phía sau lại không thể nhìn thấy tài xế.

Tài xế cười nửa miệng một cách bí mật nhưng khoái trá. Hắn vừa nhìn thấy Trương Thiều mê man. Hắn cũng vừa nhìn thấy phản ứng đầy xúc động của Bạch Diệp. Hắn ấn một nút điện ở bên trái vô-lăng rồi nói, giọng khàn khàn :

— Thưa, xong rồi.

Hắn lặp lại ba lần «thưa, xong rồi», như sợ người nghe ở xa chưa nghe rõ. Sau khi trong điện

308

Z. 28

thoại siêu tần số có tiếng trả lời, hần khoan khoái
huýt sáo miệng.

Chiếc xe chở hàng đen sì phóng nhanh trên
con đường nhựa đen sì.

309

XII

Bãi tắm nước ngọt

CHIẾC DS của hai điệp viên Z.370 và Z.371
cũng đang phóng nhanh trên con đường nhựa đen
sì.

Trước đó một iát họ đã liên lạc bằng vô tuyến
điện với «ông đại tá» Z.370 kính cần báo cáo
những sự việc đáng tiếc ngoài ý muốn vừa xảy ra
tại Vũng Tàu. Hần nhấn mạnh mấy tiếng «những
sự việc đáng tiếc ngoài ý muốn» cốt cho «ông đại
tá» khó tính thông cảm hoàn cảnh khó khăn bất
khả kháng, xe đang chạy phom phom thì húc phải
toán tuàn cảnh lưu động, và tuy hần cố gắng né
tránh, máu vẫn phải đổ...

Z.370 đình ninh «ông đại tá» khó tính sẽ lập
tức nổi cơn thịnh nộ (thượng cấp thường dùng